
PASSA IN.

Sara Malm 2013
Kandidatarbete i Smyckekonst
Högskolan för Design och Konsthantverk

Abstract:

Ett arbete om det som kommer ur mina händer via en ledsam tanke.

Detta är ett kandidatarbete i smyckekonst om bärbara smycken. Jag har arbetat med frågeställningar kring sorg, lycka och ironi. Visuellt sett handlar det mestadels om tårar, tyngder, flöten och skydd. Större delen av smyckena är tänkta att bäras i ansiktet. Om hur vi i dagens samhälle kan visa sorg eller elände med smycken. Mitt upphov till arbetets start kretsade kring ett sorgband. Viktigt för mig under arbetets gång var också att jag ville uppnå en händelserik process. Jag ville våga lita på mig själv och det jag skapade hela vägen ut. Ett arbete om att passa in eller anpassa sig.

Nyckelord:

smyckekonst, metall, smide, sorgband, ironi, tårar, tyngder, flöten, skydd, ansikte, sorg, genans, anpassning

Innehåll.

Citat.	1
Så började det.	2-3
Starten.	4
Detta ville jag uppnå.	5
Men varför	5
Begränsa och bena ut.	5
Sådant som inspirerade och triggade.	6-7
Citat.	8
Processen.	9-11
Citat.	12
Processen.	13-17
På vägen.	18
Om mina mål och vad som har hänt.	19
Svåra saker.	19
Information.	20
Tankar kring examination.	21
Till sist.	21
Det som blev.	22-32
Klapp Klapp.	33
Källförteckning.	34

“Sätt på dig en mask och jag ska säga vem du är.”

Thomas Öberg

Så började det.

Innan starten av examensarbetet blev jag väldigt fascinerad av glasögon. Detta kom sig ur ett par glasögon jag gjorde efter en utbytestermi i Japan. Jag var då väldigt fäst vid en form och jobbade ofta parallellt med den. Det var som att formen förföljde mig och blev som en ram för allt jag gjorde. Därför gjorde jag formen till ett par glasögon som en kommentar till mig själv och det jag såg. Kunde andra se det jag såg genom mina glasögon?

Tanken om vilken ram man tittar ut igenom och hur andra ser på dig. Vad man ser och vad man möter. Jag fortsatte sedan med att jobba med glasögon på olika sätt och detta i sin tur ledde mig in på funderingar kring hur man maskerar sig.

Arbeten gjorda under höstterminen 2012. Även i dessa låg en stor grund till starten av examensarbetet.

”Sorgband är en symbol för sorg som kan användas när någon avlidit. Sorgband är vanligtvis ett svart band som bärs som en armbindel runt vänster arm eller på vänster kavajslag. Numera är bruk av sorgband ovanligt, men det kan ses ibland i idrottssammanhang när någon nära i laget avlidit.”

(Wikipedia 2013)

Starten.

För att få en ny ingång i min redan befintliga tankebanan valde jag att starta min process på kandidatarbetet utifrån en bild som innefattade de känslor som jag var redo att börja arbeta med. Bilden är ett fotografi taget på min mormor och morfar i ungdomens dagar. De är kära, det är solsken och de håller varandra hårt i handen. Vad som väckte min uppmärksamhet var att morfar på sin vänsterarm bar ett svart sorgband.

Jag fick inte ihop balansen i bilden. Tankarna och frågorna började formas. Hur kunde de se så oerhört glada och lyckliga ut medan de fanns en så stor och tung sorg i samma närvaro? Varför använder vi sällan sorgband i dagens samhälle? Är det en skam idag att visa sorg offentligt? På vilka sätt visar vi/bär vi sorgen utåt? Jag föll också för dubbelheten och ironin som uppstod i fotot. De motsatta känslorna. Sorglig men lycklig. Skör men stabil. Ensam men omhändertagande.

Mina slutgiltiga frågeställningar kring mitt examensarbete blev: Hur kan jag arbeta med motsatta känslor i ett smycke och hur arbetar jag i gränslandet mellan det pinsamma, obehagliga, melankoliska och ironiska.

Detta ville jag uppnå.

Kroppen skulle vara viktig. Jag ville jobba direkt mot kroppen för att bryta ett tidigare mönster där den ofta kom i andra hand. Det var viktigt att smyckena skulle gå att bära på kroppen. Jag ville ge mig själv en händelserik process. Men det största målet handlade om att våga. Att utmana mig själv. Att tro på det jag skapade.

Men varför.

Jag ville börja förstå min idéprocess och mitt egna formspråk. Kunna lägga en tyngd och fokus på det jag skapade. Att komma närmre mitt egna uttryck, min sanning.

Begränsa och bena ut.

Jag valde att till en början att koncentrera mig och begränsa mig till ansiktet som bärare för mina smycken, för känsligheten och den snabba kommunikationen. Mitt fokus låg kring glasögon och masker. Jag tyckte det var intressant att man med dessa föremål kunde uttrycka olika typer av skydd, identiteter och skal. Jag såg dessa föremål som attribut för att underlätta, gömma sig, maskera sig, skydda sig, framhäva sig, klä ut sig eller ge sig själv en tydligare karaktär. De gav en snabb kommunikation och hade ett tydligt användningsområde.

En annan begränsning var också att jag skulle arbeta med smide som teknik och metall som material. Detta skulle vara den största kärnan i arbetet men andra material och tekniker var också välkomna. I valet av teknik så sökte jag en utmaning och att jobba med ett arbetsätt som jag inte kunde förutspå hur det skulle te sig.

Hur kunde jag översätta känslorna från bilden till mina egna? Hur kändes det i magen? För att kunna ge smyckena min fulla sanning var jag tvungen att tolka stämningen och göra den till min egen. De kom till att handla om mestadels situationer som jag kunde känna mig obekväma i, till exempel: Orolig för att göra fel. Rädd för att prata på fel ställe. Vara i vägen. Skratta vid fel tillfälle. Anpassa sig. Passa in. Tillåta mig. Välja mellan att vara utsatt eller insatt. Att

förenkla eller förklara. Ganska vardagliga och enkla situationer som jag kunde finna inspiration i.

De kontraster som uppstod av dessa händelser intresserade mig. Skrattet eller tystnaden? Gråten eller lyckan? När blev det pinsamt eller bara dumt?

Jag ville också kommunicera på ett ironiskt eller komiskt sätt. Detta för att försöka nå betrakten lättare.

”folk har sagt att jag är en glad jävel
som alltid har en vits till hands
och visst, det har väl hänt att jag har dratt ett skämt
men jag är ingen lycklig man

om det är nåt stelt i mitt manér
och det ser skevt ut när jag ler
så kom och titta närmre, och säg vad du ser
ser jag ut att må bra?”

(Björns Vänner - Ser jag ut att må bra?)

Sådant som inspirerade och triggade.

En man som har hängt med ganska länge i mitt huvud är Henrik Vibskov, dansk modedesigner. Jag fångas av hans lekfulla och nästintill skämtsamma uttryck. 2011 tog han emot Torsten och Wanja Söderbergs pris på Röhsska och hade även då en utställning på museet som etsade sig fast i min hjärna. Han lämnar en stor omsorg för rummet och kroppen. Jag dras med in i hans värld och vill veta mer.

Matthew Barney och Yayoi Kusama är 2 konstnärer som jag egentligen inte vet så mycket om men deras sätt att skapa och våga är för mig helt fantastiskt. Det känns tröstande att ha dem i tanken när min tro på det jag ska komponera inte alltid räcker till.

Markus Schinwald är en österrikisk konstnär som bland annat har kompletterat äldre porträtt med nästintill tortyrliknande smycken eller redskap. De har en väldig mystik och oro över sig. Jag ser dem som obehagliga men samtidigt tilltalande. Han får mig också att fundera kring relationen mellan dåtid och nutid.

Musik var också viktigt under arbetets gång. Dels för att jag kunde jobba mer effektivt i samband med musiken och dels för att den förde mig in i en stämning eller sinnestillstånd som kunde vara svårt att tänka sig till i tystnad. Ett band som hade extra påverkan till arbetet var Björns Vänner. Ett svensk popband som var aktiva i början av 2000-talet. Deras musik är ironisk, plump, naiv, lekfull, sorglig och desperat.

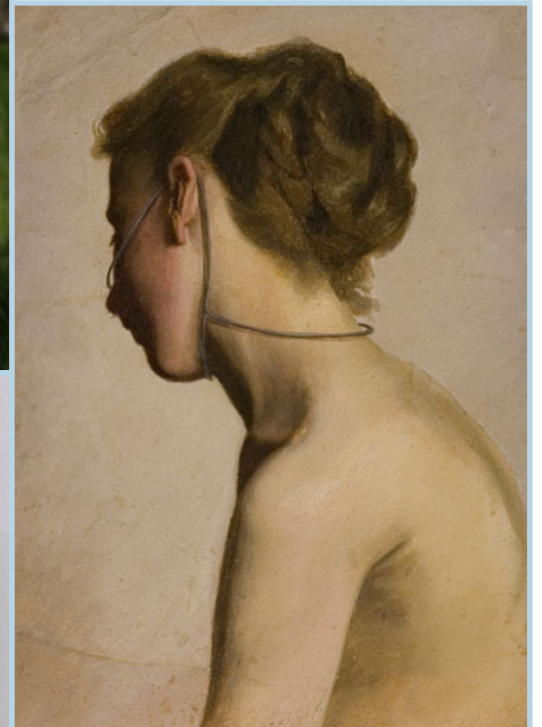
Henrik Vibskov

Matthew Barney

Yayoi Kusama

Markus Schinwald

“Var beredd på att många människor kommer att undvika dig. Det är vanligt i Sverige att den som just fått sorg berättar att människor de känner t.ex. går över på andra sidan av gatan för att slippa möta den sörjande. Skälet är att de inte vet hur de ska bete sig, vad de ska säga. Därför vågar de inte möta den sörjande öga mot öga. Man gör det svårare för sig än vad det är.”

(Fonus 2013)

Processen.

Det började som en explosion. Heja på sig själv hela tiden för ingen annan kommer att göra det. Många enmansapplåder. Sena kvällar och snabba luncher. Nästan varje dag var det en fröjd att få åka till skolan.

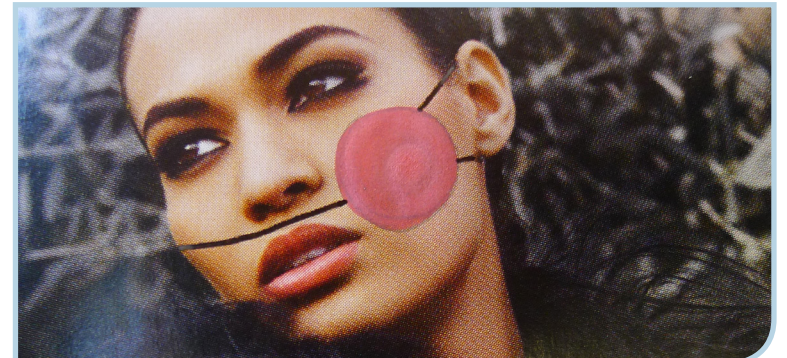
Jag började skissa ganska direkt i materialet och i naturlig storlek för att få någon slags känsla över om det kändes rätt eller fel ganska snabbt. Jag skissade mestadels med en tunn aluminiumplåt och aluminiumtråd som jag kunde forma lätt med händerna. Ganska snabbt hade jag byggt upp en stor bank av skisser. Jag jobbade hela tiden utifrån mitt eget ansikte eftersom det var mest det tillgängliga. Jag fotade mig själv med skisserna på för att kunna möta mitt ansikte mer än bara i spegeln. Det blev något nytt för mig att arbeta så nära mitt eget ansikte hela tiden och att utgå från ansiktet/kroppen redan från allra första början i en process. Tidigare har kroppen ofta kommit in i ett senare skede i processen. För att förstå mitt ansikte bättre var jag tvungen att börja teckna självporträtt. Det var också ett skönt sätt att börja dagen. Som att säga hej hej lilla ansiktet hur är det idag?.

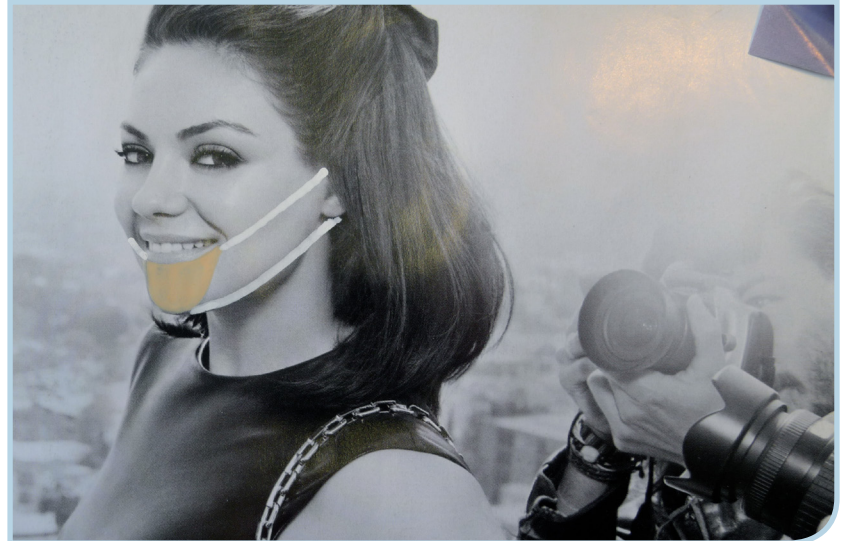
För att även kunna föreställa mig smyckena på andra människor så använde jag mig av ett modemagasin. Där tecknade jag mina smycken på modellerna, dels för att hålla skisser i minnet som jag inte hade hunnit göra och dels för att föra en dokumentation av de skisser som redan var befintliga. Såklart blev dessa bilder ofta ganska komiska eftersom jag försökte föra in en verklighet i en fantasivärld. Eftersom jag brottades ganska mycket med något slags överflöd i skisser och vad jag ville hinna med att göra så var det ett skönt sätt att snabbt kunna tömma ur sig allting i tidningen och veta att de finns där om jag behöver dem i framtiden. Lite som en dagbok.

Anteckningsbok:

21/2 -Det är en lyx att få göra detta. Att få gå till skolan och bara jobba med sitt eget. Idag har jag haft handledning med Gunilla. Det var skönt att träffa ett välbekant ansikte och kändes skönt att få börja prata om sitt arbete. Jag visade det jag hade gjort. Glasögonen hänger kvar. Det handlar också om tårar, tyngder, flöten, magneter, tungor. Täcka över, dela, lyfta fram, trycka upp, trycka ner, känna sig obekvämt men ändå fin. Om tyngden är en äkta tyngd eller utseendemässigt en tyngd. Jag inser också att jag snart måste göra en del val. Några delar som jag vill fortsätta med. Placeringar, ögon, öra, haka, kind, händer. Blir ganska skämtsamma reaktioner, skratt och -Du men så här kan du göra!/? Hur går man tillväga för att de ska bli sorgligare men fortfarande attraktivt. Är det upp till betraktaren att bestämma det? Välja material, är det okej med andra material mer än vad jag hade tänkt. Just de, också viktigt att det syns att man kan bära smyckena. Gångjärn? Nitar? Band?

Eftersom de flesta skisser inte var särskilt hållbara, de flesta monterade med tejp och i ett material som inte höll för lång användning så valde jag ut några av skisserna att till att jobba vidare med och utveckla till mer hållbara. Nu var det dags att börja fundera kring vilka material som kunde svara på skisserna, hur jag skulle sammanfoga och hur jag skulle göra med tillägg av färger och strukturer.

“Att våga är att förlora fotfästet en liten stund. Att inte våga är att förlora sig själv.”

Sören Kierkegaard

Koppar blev ett viktigt material. Anledningen till valet att koppar var att det var ett lätt material att jobba i när jag höll på med smidet. Jag kunde ganska snabbt få upp formen som jag ville ha den plus att jag blev sponsrad med materialet. Det bidrog i sin tur till att jag inte var lika rädd för att göra "fel". Men det var inte alltid helt lätt att förstå vad som skulle hända med materialet i förväg, innan hammarn lämnat sitt slag. Jag fick många gånger tänka om, tänka till och tänka om igen. Jag försökte läsa mig till lite fakta om olika smidestekniker i Staffan Nilssons böcker. Jag kände mig inte främmande att arbeta med metallen som material men min erfarenhet av just tekniken smide är inte så stor sedan tidigare och därför blev det en större utmaning. Jag insåg att jag inte kunde läsa mig till hur jag skulle göra utan det var bara att testa rent praktiskt hur jag skulle göra för att komma dit jag ville även om litteraturen inte var till någon nackdel.

27/2 -Nu har jag börjat smida, försöker komma åt de tekniker som jag behöver till mina former, provar att läsa Staffans bok, men svårt, måste prova med handen. Fast jag blir trött och irriterad och slagen blir arga. Ska prova med 2 mindre plansar idag. Kopparn är sladdrig med får agera skissmaterial så länge. Varje slag räknas.

När jag kände mig något tryggare i smidet med kopparn så började jag även så smått arbeta med silver. Jag ville åt en annan färg och ton än den som kopparn bar på. Silvret blev som en motpol till kroppen, medan kopparn kändes mer kroppslig. Eftersom linjen i ansiktet var viktig så blev silvret ett utmärkt material till detta. Jag började även måla kopparn för att se hur ytan förändrades.

Något som jag också var fokuserad kring var mötena och sammanfogningen. Jag ville att det skulle vara tydligt att man kunde ta av och på smyckena. Inte gömma några funktioner. Att mötena mellan tråd/band kändes naturliga. Därför testade jag olika nitar, enklare gångjärn och att spara ut material till kommande fästen. Att ha alla skisserna var en oerhörd tillgång när jag skulle exempelvis räkna ut

hur mycket material jag behövde, eller hur formen skulle se ut innan jag började smida den.

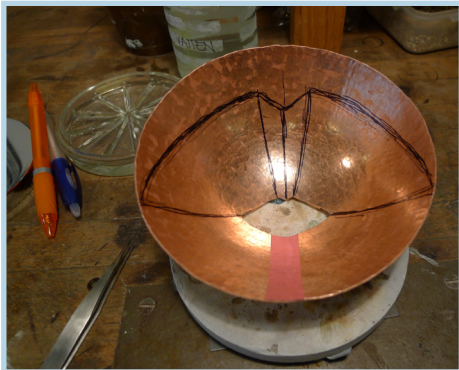
Jag ville lämna en omsorg till hela smycket och göra det bekvämt för användning. Därav klädde jag in några baksidor med skinn, filt eller tejp. Jag ville också hålla kvar vid detaljer så som den färgglada tejpens och nitarna från skisserna.

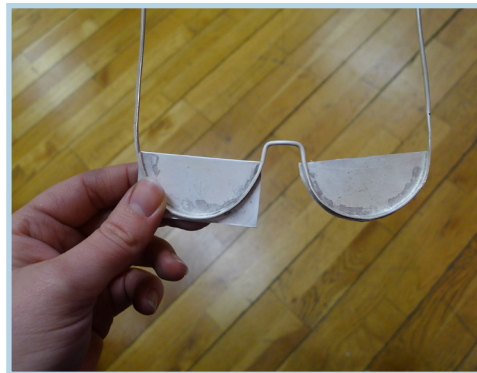
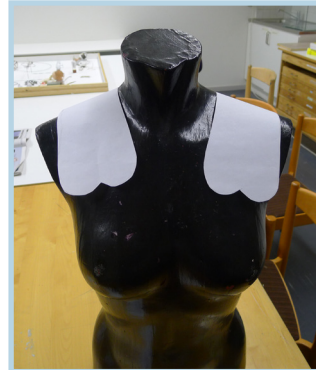
12/3- Det är som att jag ska skapa något slags musikstycke. Som att jag ska bygga instrumenten, stämma dem, skriva noter och till slut dirigera allt. Hur ska jag få det att låta bra?

Tro och tvivel. Såklart var det inte fest alla dagar. Början av min process var väldigt lekfull och energisk. Desto längre tiden gick desto fler beslut var tvungna att tas. Tankar om att göra det som var sant mot mig själv. Att inte ljuga. Att visa det som var viktigt och sant. Vad ville jag förmedla och för vem gjorde jag det här? Mina prestationskrav var höga. Då var det viktigt att inte sjunka ner alltför lågt utan reflektera över det en stund och sedan gå vidare. Tro på sig själv men inte tro att man är nått. Jag jobbade parallellt med nästan alla smyckena och det gjorde att man lätt kunde hoppa över till ett annat och låta de andra vila en stund.

24/3 -Jag vill. Om att våga misslyckas för att vinna. Om att göra fel för att våga.

Jag valde att jobba parallellt med de som skulle bli de "färdiga" smyckena för att inte samla ihop alla beslut och monteringar till slutet. De var ett bra sätt för att inte tappa fokus. Att hela tiden kunna göra något annat ifall jag fastnade.

På vägen.

Tankar, händelser och nya frågor jag mött under resan som anknyter till mitt examensarbete.

Jag fick syn på en artikel om modeskaparen Bea Szenfeld som 2011 fick ett stipendium från Svenska kyrkan för att göra ett arbete om just sorg. Jag har inte tagit del av hennes resultat men de kändes bra att hitta någon med likartad tankebona.

”Bea Szenfeld tycker att vi svenskar inte är så bra på att visa just sorg eller behovet av stöd och hjälp och vill nu skapa en utställning med kläder som kan uttrycka det. Något som kan hjälpa människor att visa att de sörjer eller är ledsna.

-Förr bar man synliga armbindlar eller så klädde man sig helt i svart. Men det fungerar ju inte i dag, gå på en vernissage och alla bär svart, säger hon.”

(Svenska Kyrkans tidning 2011)

”Att markera sorg vid dödsfall genom avvikande klädedräkt har gamla traditioner. Det finns belegg för att svart har använt vid sorg i mer än tusen år i Sverige, från början kopplat till avlidna kungar. Bland samerna, i bondkulturens dräktskick och i olika religioner och traditioner världen över har sorg markerats på andra sätt. Numera konsumeras inte sorg lika starkt via kläder och smycken.”

(Lindroth 2012)

Denna text kom jag över i en bok som jag köpte när jag var på Nordiska museet tidigare i vår. De hade en stor utställning om smycken från 1900-talet fram till nutid. Visst hade jag tänkt på sorgsmycken tidigare men det var inte förrän jag läste texten som det slog mig på riktigt att det jag gjorde hade starka paralleller med just sorgsmycken.

Något som slog mig ganska sent i arbetet var att jag ofta tänkte tillbaka på tiden när jag var i Japan på utbyte 2012. Jag uppfattade japanerna som väldigt vänliga, trevliga, alltid glada och bekymmersfria. Till en början trodde jag detta bara var en artighetsfras men det var något som fortlöpte under hela min visit. Man kunde väl inte på riktigt vara såhär glad och trevlig hela tiden? Till slut blev jag nästan irriterad för det kändes som att de hade en mall eller spelade upp en roll som inte var sann. Den känslan kan jag tycka mig se återspeglas i mina smycken. I detta stycke vill jag också ta upp att jag såklart har funderat kring hur sorg bearbetas i andra kulturer och religioner men insåg att det var en alldeles för stor undersökning att plocka in under denna tid.

Två band som jag också till slut vill anknyta till är Bob Hund och The Knife. Båda banden använder sig av maskeringar på olika sätt. Sångaren i Bob Hund, Thomas Öberg pratar om masken som ett objekt att använda för att visa vem man egentligen är och menar att de verkliga maskerna som vi bär är de roller eller yrken som vi lever i. Jag tycker att det är en intressant tanke. The Knife använder sig av masker vid framträdanden i media och liveuppträdanden. I början av deras karriär var de inte ens närvarande i person vid deras egna konserter. Detta skapar en spänning och mystik. Deras tanke så som jag förstår är att de vill att deras musik ska framstå som viktigast och inte hur de ser ut, klär sig eller betar sig.

Jag har också funderat mycket på vad som lockade mig till att vilja arbeta med detta ämne. Det är ett stort, svårt och känsligt ämne. Jag har kommit fram till att det är generellt sett svårt att prata om det i ord och svårt med olika former av bemötande kring sorg och elände. Därför har jag försökt hitta ett visuellt sätt att närma sig och kommunicera kring det som är jobbigt eller obekvämt. Och där följer kommande frågor. Hur ter sig sorgen visuellt? Hur får man visa sorg utan att det ska bli jobbigt eller obekvämt för betraktaren? Eller ska man ens behöva reflektera kring det?

Om mina mål och vad som här hänt.

Kroppen skulle vara viktig och det har den varit hela resan men fokus har främst hamnat kring ansiktet. Det har blivit en stor mängd skisser och smycken utav i grunden samma tanke eller idé. Jag har lärt mig att arbeta på ett annat sätt än vad jag brukar då i detta fall har placering och kropp fått komma före uttryck och form. Jag har också hela tiden försökt vara sann mot mig själv och inte vika undan om något kändes jobbigt eller svårt. Det var ibland svårt att hålla upp en rak linje och inte vika av eller fega ur. Då har handledning, tillbakablickar och referenser hjälpt mig mycket.

Om jag skulle göra om arbetet idag så skulle jag försöka smalna av arbetet tidigare i processen. Jag kände att det blev för stort att greppa ibland. Men jag får istället se det som att jag har mycket material att arbeta vidare med i framtiden.

Svåra saker.

Att finna den rätta balansen i uttrycket är något som har varit svårt. Att finna de rätta kontrasterna och de rätta mötena. Ta beslut har också varit knepigt, framförallt desto längre in i processen. Antagligen för att resultatet blev så definitivt när jag väl hade beslutat mig för något. Vad som också var problematiskt var om hur jag valde att kommunicera. Gränsen mellan de personliga och privata. Jag ville att smyckena skulle vara personliga men också välkomnande för andra att göra sin egen tolkning eller resa i dem. Jag ville uttrycka ett utgångsläge som kunde skapa nya tankar och associationer hos betraktaren.

Något som också bekymrade mig kanske främst i början av projektet var att jag var osäker på i vilken kategori jag skulle placera mig själv och det jag gjorde. Eftersom många av mina referenser kom ur scenkonst, bildkonst, och modevärlden kom jag till att fundera mycket kring begreppet smyckekonst. Kunde smyckena jag skapade passa in i smyckekonstvärlden? Jag kunde nämligen se mina saker på en scen för både teater, performance och i modevärlden.

Jag beslutade att det var upp till mig själv att bestämma i vilket fält jag valde att visa mina smycken och att det inte var till någon nackdel om smyckena även kunde passa in i andra kategorier eller för andra scener. Eftersom jag går en utbildning i smyckekonst så vågar jag påstå att resultatet av det jag skapat hamnar inom kategorin smyckekonst.

Gråt är ett emotionellt betingat beteende hos människan, som innebär att tårar rinner från ögonen. Beteendet, som har en kommunikativ funktion, är endast delvis viljestyrt och består av en kombination av tåravrinning från ögonen, speciellt andningsmönster. Ibland förekommer ett ljudligt läte, vilket ofta blir mer påtagligt om den gråtande försöker prata. Gråt framkallas framför allt av känslor som upplevs som negativa, exempelvis sorg och förtvivlan, men kan även framkallas av oerhörd lycka eller andra starkt upplevda känslolägen. Gråt kan också framkallas på grund av fysisk smärta. Precis som skratt och gäspningar tenderar gråt vara socialt "smittsamt".
(Wikipedia 2013)

Tankar kring examination.

Nervositet. Spänningar. Förväntan. Skräck. Lycka. Något som jag tror fler än jag känt inför en examination. Nu i efterhand så va de såklart inte så jobbigt men lite nervöst, framförallt fint att få en tid för att bara prata om sitt eget arbete.

Det var också fint att få släppa ut sina saker från verkstaden. Det är då dom börjar fungera och börjar prata. Vilket har varit en stor del av det jag har velat uppnå. Att starta en diskussion, en tanke, ett samtal.

Några frågor som kom ur opponeringen var bland annat kring symboler om sorg som finns i dagens samhälle. Där jag tycker att de varit svårt att hitta referenser, om det är en sanning eller ett resultat av dålig research kan jag inte svara på. Där kom också frågan kring färgen svart. Jag har inte alls använt mig av den och faktiskt inte under arbetets gång ens tänkt på att använda den, kanske för att den känns självklar och gammeldags.

Vilka scener fungerar mina smycken på? Där kom vi fram till att jag inte bör begränsa mig eller vara rädd för att nå ut eller söka platser som inte är förväntade.

Vi pratade också om hur det har varit att byta arbetsmetod då kroppen och ansiktet legat i fokus från början och hur det påverkar min process.

Till slut pratade vi om hur jag ska ställa ut och visa upp mitt verk. Jag har än idag inte helt bestämt mig för det men fotografi kommer ha en stor roll och någon form av performativt agerande kring en presentation kan jag se mig fungera som rättvist berättande kring min historia.

Till sist.

Vad jag hittills har jag kommit fram till är hur jag känner för begreppen som jag arbetat med. Genansen som jag talat om ligger väldigt mycket i bärandet av smyckena. Att våga bära. Att våga visa sig svag eller öppen. Ironin uppstår någonstans i mötet med betraktaren. Då sker en reaktion. Ett möte som glider från fantasin till verkligheten. När det pinsamma och ironiska mattats av så återstår det slutgiltiga uttrycket, sorgen och tyngden om man väljer att ta till sig den.

Jag har också blivit väldigt medveten om tåren som symbol. Den innefattar ett resultat, en tolkning eller ett spår av sorg. Den har spelat stor roll och jag har lekt med den på olika sätt. Förklätt den, gett den olika karaktärer, olika skal, andra ramar och skiftande innehåll. Medvetet försökt lätta upp eller förändra denna traditionella symbol. Jag har också använt mig av den för att det är en symbol som nästan alla kan referera till.

Det som blev.

Kommande sidor visar de smycken som är mer eller mindre färdiga.
I framtiden kommer smyckena få egna titlar.

Klapp Klapp.

Jag vill först och främst tacka mig själv. Bra jobbat.

Tack till pappa som sponsrat med en del material.

Tack till Gunilla, Klara och Karin som väglett.

Och alla vänner som har hejat!

Sidan	Källförteckning
4	Wikipedia (2013-02-14) http://sv.wikipedia.org/wiki/Sorgband
6	Björns Vänner (2005) CD, Får ett eget liv
7	http://artboom.info/sculpting/yayoi-kusama-polka-dots-madness.html/attachment/yayoi-kusama-polka-dots-madness-12 http://fabricmag.com/fabric-magazine-fashion/wood-wood-and-henrik-vibskov-ss10/ http://old.likeyou.com/art/artindex_markusschinwald_m8.htm http://en.wikipedia.org/wiki/The_Cremaster_Cycle (2012-02-14)
8	Fonus (2013-03-14) http://www.fonus.se/vetamera/sorg/sorg-och-sorgearbete/
15	Nilsson, Staffan (2006). Silversmide: beskrivning av ett hantverk. Möklinta: Gidlund
18	Svenska kyrkan (2013-03-14) http://www.kyrkanstidning.se/nyhet/modedesigner-gor-utstallning-om-sorg-far-svenska-kyrkans-stipendium
18	Lindroth, Helena (2012). Smycken = Jewellery. Stockholm: Nordiska museets förlag
20	Wikipedia (2013-02-14) http://sv.wikipedia.org/wiki/Gråt